

Gezegend zij de God en Vader...

Vóór alles wil ik de aandacht vestigen op een bijzondere uitdrukking aan het begin van 2 Korinthe 1, die maar op twee andere plaatsen in de Schrift voorkomt, namelijk: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus'.

1. *In 1 Petrus 1:3*. Daar spreekt de apostel Petrus door deze woorden een dankzegging uit voor het heerlijke feit dat wij wedergeboren zijn. Ieder van ons heeft bij het begin van zijn Christelijke leven een nieuwe geboorte ontvangen. In deze brief van Petrus bezit de gelovige in deze wereld niets anders dan dit nieuwe leven. Weliswaar heeft hij een *hoop* vóór zich, die in de toekomst realiteit zal worden, maar de inhoud van deze hoop bezit hij nog niet.. Zijn *behoudenis* wordt hem enkel en alleen voorgesteld als iets wat 'gereed is om in de laatste tijd geopenbaard te worden'. Er is hier, zoals in andere brieven, geen sprake van dat alleen de ziel behouden wordt, maar van een toekomstige, uiteindelijke verlossing van geest, ziel en lichaam. De apostel looft God dus omdat hij een nieuw leven ontvangen heeft, waarmee hij door deze wereld kan gaan zonder iets anders te bezitten en zonder ook maar iets van de toekomstige dingen te hebben ontvangen. Hij heeft al die andere zegeningen nog vóór zich. Maar door het geloof in Christus *bezit* hij nu al goddelijk leven. Hij is volmaakt gelukkig met dit bezit en 'verheugt zich met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde', omdat hij 'de behoudenis van de ziel' ontvangen heeft. En dat is een behoudenis die pas aan het 'eind' van de weg van het geloof geopenbaard zal worden. Als we zulke belangrijke dingen horen, mogen wij wel vragen: zijn wij er helemaal tevreden mee kinderen van God te zijn en niets te hebben in deze wereld? Zijn wij er tevreden mee al onze schatten nog vóór ons te hebben, zonder ze nu al te bezitten? *Niets* in het heden, *alles* in de toekomst? Dat was voor de eerste gelovigen genoeg. Dat bewerkte in hen een blijdschap die in geen enkel ander gedeelte van het Woord zó verheven, zó treffend wordt uitgedrukt: 'Een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde!'
2. *In Efeze 1:3*. Hier vinden we precies het tegengestelde van wat ons in de eerste Brief van Petrus gezegd wordt. In deze brief wordt geleerd dat de gelovige *niets* bezit dan het eeuwige leven. In de Brief aan Efeze daarentegen heeft de gelovige nu al *alles*. Hij is gezet in de hemel, en is 'gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten'. Hij heeft het doel al bereikt. De verlangens van zijn ziel zijn vervuld. Zijn positie is 'in Christus', in de hemel. Voor hém heeft de wereld opgehouden te bestaan, behalve om daarin getuigenis af te leggen en te strijden (Ef. 6:12). Vanuit de hemel ziet de gelovige als het ware de wereld onder zijn voeten liggen. Als wij dit allemaal voor ogen hebben, begrijpen wij de uitroep helemaal: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus!' Toch is de plaats van de gelovige in de ene brief net zo reëel als in de andere. In de ene brief wordt zijn positie gezien als *in de wereld*, in de andere als *in de hemel*. Op

hetzelfde ogenblik dat hij, zoals Israël, het manna eet in de woestijn van deze wereld, voedt hij zich al met het overjarige koren van het land.

3. *In 2 Korinthe 1:3 en 4.* Maar de meest opmerkelijke van deze drie Schriftplaatsen vinden we misschien wel in 2 Korinthe. Daar lezen we: ‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting, Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij hen kunnen vertroosten die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting waarmee wijzelf door God vertroost worden’.
- We leren hier iemand kennen die zo omringd is door verdrukking, beproeving, smart en lijden, dat hij aan het leven wanhoopt als iemand die al in het stof van de dood geworpen is. Waardoor is hij in staat zo’n dankzegging uit te spreken? De overtuiging dat God de pijnlijke omstandigheden van zijn leven gebruikt om Zich in hem te verheerlijken en *hem te maken tot een kanaal van nieuwe zegeningen voor anderen*. Paulus is er helemaal mee tevreden dat hij mag lijden, omdat de God van *alle* vertroosting hem vertroost of bemoedigt (dit woord heeft beide betekenissen) in *al* zijn verdrukking. En niet alleen voor zijn eigen ziel en met het oog op zijn eigen noden, maar opdat hij tegelijk ook in staat zou zijn hen te bemoedigen die in *allerlei* verdrukkingen zijn. Paulus had al die beproevingen ondergaan, maar de vertroosting die God hem had meegedeeld, waren onuitputtelijk *voor hemzelf*, opdat ze ook voor anderen onbepert zouden zijn. Dezelfde gedachte vinden we in het vervolg van deze brief, als de apostel zich vergelijkt met een aarden vat waarin God Zijn schat gelegd heeft. Het vat was gebarsten of gebroken opdat door de dood, die in de apostel werkte, het licht zich zou kunnen verspreiden *naar buiten* en het leven zou brengen in de harten van de Korinthiërs.

H. Rossier